

Gorro Frigi.
Badalona (V-, 200 m)
Primera ascensió:
J. Casas, A. Muñoz i J. Estrada (juny de 1956)
Material:
5 cintes exprés i una plaqueta recuperable

La Badalona és sens dubte de les millors vies de Gorros. Amb una lògica clàssica indiscutible, que la fa serpentejar per les magnífiques plaques farcides de cantells somiats, buscant sempre la solució més fàcil, esdevé la via més llarga del Gorro. Cruelment creuada per línies més modernes i directes, la màxima dificultat consisteix en seguir l'itinerari original i provar de repetir-la respectant al màxim el seu esperit.

- Via: Badalona
- Zona: Montserrat – Gorros
- Dificultat: V- (D)
- Dificultat obligada: IV+
- Llargària: 200 metres
- Grau d'exposició: Mitjà
- Grau de compromís: baix
- Material: 5 cintes exprés i una plaqueta recuperable
- Orientació: Est
- Valoració:*****

Aproximació:

Per arribar fins la Gorra Frígia ho podem fer amb el funicular de Sant Joan, que sortint del monestir ens deixa a l'estació superior, des d'allí només hem de prendre el camí de Sant Jeroni direcció cap a la Gorra. Un cop estiguem al peu de la Gorra Frígia hem de localitzar una creu de ferro que hi ha a una desena de metres del terra. La via s'inicia uns metres a l'esquerra de la seva perpendicular.

L1(III+)

Com a referència prenem la via del Carles, pugem recte i xapem la primera expansió (parabolt verd). A partir d'aquest punt iniciem un flanqueig en diagonal a l'esquerra. Al cap de pocs metres trobarem un pont de roca a un llavi. Seguim flanquejant, sempre buscant la lògica i el camí més senzill. Anirem trobant alguna expansió al nostre pas de les vies que creuen la nostra. La reunió es troba a la balma de més a l'esquerra i és força còmoda. 45 metres.

L2(IV+)

Sortim de la reunió cap a l'esquerra i xapem una primera expansió, tirem un metre més a l'esquerra i ens enfilem amunt; al cap de pocs metres trobarem un segon espit. A partir d'aquest punt és important fer un xapatge alternat donat que de seguida hem de fer un pronunciat flanqueig en diagonal a la dreta per anar a buscar una balma evident. A la balma hi trobarem uns caps de burí sense plaqueta. Un cop xapat, flanquegem horitzontalment cap a l'esquerra un parell de metres i tirem recte amunt a caçar un espit que tenim uns metres per sobre, l'escalada en aquest tram és molt bonica, amb bona presa i navegació per trobar el pas més senzill. Trobarem una segona expansió. A partir d'aquí hem de prendre com a referència una gran llastra característica, que hem de superar per l'esquerra. Passada la llastra trobarem la reunió uns tres metres més amunt i a la dreta. 40 metres.

L3(V-)

Aquesta tirada és compartida amb la Magic Line (tingueu-ho en compte per si hi ha alguna cordada a la Magic). Sortim de la reunió en diagonal a la dreta i després recte en direcció a uns petits desploms. La placa va guanyant verticalitat a mida que ens apropem a aquests. Des de sota sembla més difícil del que realment és. Un cop a sota el desplomet hem de pujar a un llavi, sempre amb bon cantell que ens permet xapar l'espit que protegeix el pas. Un cop xapat pugem una mica més i travessem cap a l'esquerra un metre i mig i ja podrem xapar la següent expansió. De seguida la placa perd verticalitat i arribem a la reunió. 25 metres.

L4(IV+)

Sortim de la reunió recte (que també és compartida amb la Magic Line), superant un curt muret amb presa escandalosa. Un cop passat aquest curt tram iniciem un marcat flanqueig cap a la dreta, creuant la domesticada Via del Carles. Seguim a la dreta una mica més i arribem a la reunió del Water, que no farem. Seguim aleshores recte amunt, per la dreta de la via del Carles (eviteu la temptació d'anar-vos per aquesta). Gaudirem en aquest tram d'un genial camp de patates; trobarem una expansió i al cap d'uns metres un pont de roca. Reunió compartida amb altres vies. 45 metres.

L5(III)

El darrer llarg segueix cercant el camí més senzill per arribar al cim, així doncs vorejarem el nas del Gorro per l'esquerra i pel terreny més fàcil arribarem al cim de l'agulla. 45 metres.

Descens:

Anem a buscar la via normal (fites) on hi ha instal·lats uns passamans i cadenes que ens porten cap a la canal entre la Magdalena i el Gorro, que ens mena finalment al camí de sant Jeroni. També és possible rapelar per la via, donat que totes les reunions estan equipades amb dos argolles.

El que més m'ha agradat:

- Traçat genial, buscant sempre la lògica i el terreny més amable.
- Roca superba, especialment memorable el camp de patates del penúltim llarg
- Via fàcil, amb poques assegurances, molt bona opció per començar a navegar per les plaques montserratines.

El que no m'ha agradat tant:

- Donat el seu traçat sinuós és inevitablement travessada per línies més directes. Hem sembla especialment poc elegant que al penúltim llarg la via del Carles pràcticament se la mengi.